

SPOORLOOS

CRISTINA PAUL

Ook verschenen:

Verloren
Gebroken
In het duister

Eerste druk 2023

Alle rechten voorbehouden

Copyright © 2023 Cristina Paul
Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd en/of openbaar worden
gemaakt, op welke wijze dan ook, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van
de auteur

Voor mijn kinderen,
Stone en Logan

PROLOOG

Vijf jaar geleden
Cincinnati, Ohio
23 juli, 9:45 a.m.

FBI agent Will Hunt zat op een bankje in het park. Het was er druk. Elk ander bankje was bezet door een volwassene die keek naar zijn spelend kind. Het was mooi weer en de zon brandde op zijn huid.

De speeltuin zat vol kinderen maar hij had enkel oog voor het kleine vierjarige meisje. Hij keek toe hoe ze de trap van de glijbaan opklom. De treden waren groot in vergelijking met haar korte beentjes maar koppig als ze was, slaagde ze er toch in haar eentje in om de top te bereiken.

Ze draaide zich om en keek hem recht aan. Een lach vormde op zijn gezicht als ze begon te springen en haar armen in de lucht stak als overwinning.

Will: Goed gedaan, kleintje!

De lach op haar gezicht was er eentje van pure vreugde.

Amelia: Nonkel Will, kijk!

Will was niet officieel Amelia's nonkel. Will was door zijn ouders geadopteerd toen hij zes was. Toen Amelia's vader, Noah Chase, zestien was, was zijn moeder aan kanker overleden. Aangezien zijn vader hen in de steek had gelaten toen hij klein was, had hij niemand meer over gehad. Als alleenstaande

moeder met twee baantjes om de eindjes aan elkaar te knopen, had ze Chase niet met een dak boven zijn hoofd achtergelaten. Noah Chase was voorbestemd geweest voor een crimineel leven, totdat hij gepakt werd toen hij een winkeldiefstal probeerde te plegen. De nonnen van het pleeghuis hadden Wills adoptie moeder Alice gebeld in de hoop dat ze de jongen wilden opvangen. Alice en haar man James hadden hem een thuis gegeven en zijn opleiding betaald. Chase was in het begin geen gemakkelijke tiener geweest. Hij had het in zijn hoofd gestoken dat het leven en de wereld tegen hem waren. Hij was een boze tiener geweest en hij had geen hulp van Alice en James willen aannemen. Maar een warm bed, lekker eten en schone kleren waren te veel om te weerstaan geweest. Ze hadden Chase nooit officieel geadopteerd omdat hij dat nooit had gewild. Maar dankzij hen was Chase nu Wills leidinggevende bij de FBI in plaats van in de gevangenis te zitten voor talloze misdaden.

Chase was de beste vriend van Will en Will was de peetvader van het kleine meisje. Will en haar vader hadden zich altijd als broers gevoeld. Ze waren immers in hetzelfde huis opgegroeid. Will was heel vaak in Amelia's leven en ze was hem nonkel gaan noemen. Hij was zo trots op het meisje. Ze betekende alles voor hem. Ze kwam het dichtst in de buurt van een dochter.

Het kleine meisje ging bovenop de glijbaan zitten en hij keek toe hoe ze naar beneden gleed.

Will stond op van de bank en rende naar haar toe. Hij hurkte naar voren en maakte klauwen met zijn handen terwijl hij een grommend geluid maakte. Amelia glimlachte en begon speels te gillen terwijl ze van hem weg rende.

Will: Ik ga je pakken.

Amelia: Nee!

Haar gegiechel verwarmde zijn hart terwijl hij haar achter-

volgde. Hij haalde haar in, greep haar beet en tilde haar de lucht in. Ze schreeuwde en giechelde.

Will: Ik heb je!

Will gromde en deed alsof hij haar opat en om de beten na te doen, kietelde hij haar. Ze lachte hard.

Amelia: Stop! Alsjeblieft! Ik ga plassen!

Will lachte. Hij stopte met kietelen voordat ze proper ondergoed nodig had. Hij zette Amelia op zijn heup en keek haar aan. Het meisje leek nog kleiner in zijn grote armen.

Hij begon terug naar zijn auto te lopen.

Will: Ben je klaar om naar huis te gaan, kleintje?

Haar glimlach verdween.

Will: Hé, wat is er?

Amelia: Mama is weer ziek.

Will: Ja, dat weet ik. Daarom ben ik je komen halen. Om haar wat rust te geven.

Ze beet op haar lip.

Will: Alles oké?

Amelia: Ik hou niet van mama als ze ziek is.

Will: Hoe bedoel je?

Amelia: Ze wordt soms heel boos.

Will: Zo erg zal het wel niet zijn, toch?

Amelia: Wanneer komt papa thuis?

Will: Hij komt snel terug.

De waarheid was dat Will niet wist wanneer haar vader terug zou komen. Noah Chase was Verantwoordelijk Speciaal Agent voor de FBI en hij was bezig met een zaak. Hij was in Detroit, waar hij werkte aan een moordzaak van een serie-moordenaar. Hij was al een tijdje op zoek naar de moordenaar, maar hij liep op een dood spoor. De dader was al twee maanden op jacht en vermoordde iedereen die hij te pakken kon krijgen, maar plots was hij gestopt. Hij leek van de aardbodem

verdwenen te zijn. Chase was een man die niet gemakkelijk opgaf, ook al had hij niet veel aanknopingspunten. Dus wist Will echt niet wanneer hij terug zou zijn.

Will: Weet je wat we gaan doen? Laten we een foto sturen om hem jaloers te maken.

Amelia: Ja!

Will pakte zijn telefoon uit zijn zak, zette de camera aan en draaide het beeld naar selfie-modus.

Will: Laat hem je grootste glimlach zien.

En dat is was ze deed. Hij deed het automatisch ook. Hij maakte een foto van hen beiden en stuurde die naar Chase.

Will: En nu wachten wat hij zegt, oké?

Terwijl ze wachtten tot Chase een sms terugstuurde, bereikten ze de auto. Hij zette haar in de kinderstoel op de achterbank en deed de veiligheidsgordel vast.

Amelia: Heeft papa al iets gezegd?

Will: Laten we eens kijken.

Hij ontgrendelde zijn telefoon.

Will: Jep, één berichtje.

Amelia: Lees het voor.

Will: Hij zegt: Niet eerlijk. Ik wou dat ik daar kon zijn. Ik ben snel weer bij je. Ik kan niet wachten om je weer vast te houden. Veel plezier met nonkel Will. Ik hou van je, aapje.

Ze giechelde.

Amelia: Papa noemt me altijd 'aapje'.

Will: Ik weet het. Omdat je ook een klein aapje bent.

Amelia: Papa zegt altijd 'aapje' en dan zeg ik 'gorilla'. Omdat hij groot en sterk is. Als een gorilla.

Will: Hij lijkt er ook een beetje op.

Will maakte een gorillageluid en sloeg met zijn vuisten op zijn borst.

Ze giechelde weer. *Wat hou ik toch van dat geluid.*

Hij sloot haar deur.

Will ging achter het stuur zitten, deed zijn veiligheidsgordel om en startte de auto.

Will: Wat denk je van een ijsje voordat ik je naar huis breng?

Amelia: Joepie!

Will: Ik denk dat dat een ja is.

Cincinnati, Ohio

23 juli, 12:02 p.m.

Nadat ze dat ijsje waren gaan eten, bracht Will haar naar huis. Hij had een sleutel van de voordeur, dus liet hij zichzelf binnen. Hij wilde geen slapende Jessica wakker maken. Ze was al een paar dagen ziek. Will had haar gezegd een dokter te bellen, maar dat deed ze niet. Op basis van haar symptomen vermoedde hij dat ze buikgriep had.

Zwijgend sloot hij de voordeur. Amelia keek naar hem op. Hij legde zijn vinger op zijn lippen en fluisterde.

Will: Sst. Mama zou kunnen slapen.

Ze fluisterde terug.

Amelia: Ik wil bij jou blijven.

Will: Ik weet het, lieverd. Maar ik heb je mama beloofd dat ik je tegen de middag terug zou hebben. Ik blijf bij je tot ze wakker is. Goed?

Ze liepen door de gang de woonkamer in. Ze vonden Jessica op de bank. Ze sliep niet, maar ze rilde over haar hele lichaam en zweette.

Will: Jess.

Ze sprong op. Ze had hen duidelijk niet horen binnenkomen.

Jessica: Verdomme, Will!

Will bedekte de oren van het kleine meisje.

Will: Jess, kom op.

Jessica: Je zei dat je zou bellen als je terug zou komen.

Ze ging rechtop zitten en staarde naar haar trillende handen.

Will liet Amelia los. Hij liep naar Jessica toe en knielde voor haar neer. Hij legde zijn hand op de hare.

Will: Het lijkt verergerd te zijn. Laat me je een dokter bellen.

Jessica: Nee.

Ze trok haar hand weg.

Jessica: Ik ben oké.

Jessica keek naar Amelia. Will merkte dat het meisje in haar schulp was gekropen, maar hij wist niet waarom.

Jessica: Heb je plezier gehad, schat?

Amelia knikte.

Amelia: We gingen naar de speeltuin en daarna kreeg ik een ijsje.

Jessica keek hem kwaad aan.

Jessica: Echt, Will? Heb je een ijsje aan een kind gegeven net voor ze moet eten?

Will: Het was maar een ijsje, Jess. Het was warm buiten en ze miste Noah. Ik probeerde haar op te vrolijken.

Jessica: In godsnaam.

Ze zuchtte.

Jessica: Bedankt om op haar te letten. Ik neem het wel terug over.

Will fronste zijn wenkbrauwen.

Will: Je weet dat ik haar gerust mee naar huis kan nemen zodat jij nog wat meer kunt rusten. Ik vind het niet erg.

Jessica: Zodat je haar snoep kunt voeren als avondeten? Nee, bedankt. We redden ons wel. Ga maar.

Will: Weet je het zeker?

Jessica: Ja.

Will: Oké. Bel me als je iets nodig hebt.

Jessica: Zal ik doen.

Will liep naar Amelia. Hij legde een hand op haar hoofd.

Will: Wees aardig tegen mama, oké kleintje?

Ze knikte.

Will: Goed. Ik hou van je.

Amelia: Ik hou ook van jou, nonkel Will.

Hij kuste haar wang en liep de deur uit.

Cincinnati, Ohio

23 juli, 7:56 p.m.

Amelia sloop terug naar haar kamer nadat ze de telefoon van haar mama gestolen had. Ze kroop terug in bed en trok de lakens over haar hoofd om een klein kamp te creëren. Haar kleine kasteel. Haar kleine veilige zone.

Ze drukte op de knop op de onderkant van de telefoon en deze lichtte op. Ze had haar moeder al duizenden keren de code zien indrukken, dus ze had geen moeite om erin te geraken. Ze draaide nummer één. Ze wist welk nummer erop was geprogrammeerd.

Haar vader nam op bij de derde ring.

Chase: Chase.

Amelia: Papa?

Chase: Hé, aapje. Waarom ben je nog wakker? Het is voorbij je bedtijd.

Amelia: Ik kan niet slapen.

Chase: Waar is mama?

Amelia: Op de bank. Ze is ziek.

Chase: Ik weet het. Nonkel Will heeft het me verteld.

Amelia: Papa, kun je me een verhaaltje vertellen?

Chase: Niet nu, lieverd. Papa heeft het erg druk. Maar ik be-
loof dat ik snel bij je zal zijn en je alle verhalen zal voorlezen
die je wilt. Oké?

Amelia: Oké.

Ze klonk teleurgesteld.

Chase: Ik moet nu gaan. Ga maar lekker slapen. Ik hou van je,
aapje.

Amelia: Ik hou ook van jou, gorilla.

Hij hing op.

Amelia stak haar hoofd onder de lakens vandaan en schrok
toen ze haar mama in de deuropening zag staan. Ze beefde over
haar hele lichaam en ze zag eruit alsof ze elk moment kon
overgeven.

Jessica: Heb je mijn telefoon gepakt?

Amelia: Het spijt me, mama.

Jessica pakte de telefoon uit de handen van haar dochter.

Jessica: Raak mijn spullen niet meer aan.

Amelia: Ik zal het nooit meer doen, mama. Het spijt me.

Jessica: Ga weer slapen.

Jessica verliet de kamer. Amelia kroop in een bal en deed
haar uiterste best om te voorkomen dat de tranen over haar
wangen rolden.

Cincinnati, Ohio

23 juli, 11:34 p.m.

Will werd wakker van het geluid van zijn smartphone. Hij
wreef in zijn ogen en pakte de telefoon van het nachtkastje.

Will: Hunt.

Jessica: Will?

Will: Jess, ben jij dat?

Jessica: Will, ze hebben haar meegenomen.

Will: Wie meegenomen?

Hij zwaaide zijn benen uit het bed en ging rechtop zitten.

Jessica: Amelia. Ze is weg, Will. Ik kan haar niet vinden.

Will: Jess, waar heb je het over?

Jessica: Ze hebben haar meegenomen. Ik weet niet wat ik moet doen.

Will: Ik kom eraan.

Will stond op en trok zijn spijkerbroek en T-shirt aan. Hij pakte zijn sleutels, rende het huis uit en stormde naar Jessica's huis. Hij had hier een slecht gevoel over. Zijn hart klopte uit zijn borst. Als het waar was wat ze hem had verteld, zou hij zijn verstand verliezen.

Amelia zou er niet zomaar vandoor gaan. En wie waren 'ze'?

Detroit, Michigan

24 juli, 12:23 a.m.

Speciaal Agent Noah Chase van de FBI was al weken op zoek naar een seriemoordenaar hier in Detroit. Hij was niet eens in de buurt gekomen om de man te pakken te krijgen. De moordenaar had de politie *en hem* uitgedaagd met brieven die hij naar het politiebureau had gestuurd. Hij had in die brieven opgeschept over zijn moorden en hen verteld hoeveel hij van moorden hield. Hij schepte ook graag op over het feit dat hij de politie altijd een paar stappen voor was, wat Chase kwaad maakte. Maar hij was nog kwader over het feit dat hij zijn dochter miste en aangezien ze hem een paar uur geleden had gebeld, miste zij hem ook.

Hij wilde deze man gewoon pakken en naar huis gaan. Deze

zaak duurde te lang en hij boekte geen vooruitgang.

Chase zuchtte. Hij stopte ermee voor vandaag. Hij keek rond in het kleine kantoor dat hij in bruikleen had gekregen van de Luitenant van het district. Papieren die over de zaak gingen lagen verspreid op zijn bureau. Hij schoof ze bij elkaar en vormde een stapel.

Hij stond op en stopte zijn telefoon in zijn broekzak.

Een klop op de deur deed hem zich omdraaien. Hij wierp een blik op zijn horloge. Hij dacht dat iedereen al naar huis vertrokken was.

Chase: Binnen.

Een geüniformeerde agent opende de deur. Hij hield een envelop vast.

Agent: Sorry dat ik u stoer, meneer.

Chase: Geen probleem. Wat is er?

De man overhandigde Chase de envelop.

Agent: Iemand heeft dit voor u achtergelaten.

Chase: Bedankt.

Agent: Fijne avond.

Chase: U ook.

Terwijl de agent de kamer verliet, scheurde Chase de envelop open. Hij haalde een blad tevoorschijn en begon de handgeschreven brief te lezen. Het handschrift was netjes en schoon.

*Geachte Speciaal Agent Chase,
je zoekt me al een tijdje.*

Ik ben geboren met de duivel in mij. Ik zal niet stoppen. Ik wil het ook niet. Ik heb gedood en ik zal opnieuw doden. Ik zal lichamen voor jullie achterlaten tot ik sterf.

Je zult me nooit zien aankomen. Ik ben ervan overtuigd dat je me nooit zult vangen, tenzij ik dat wil.

Ik maak geen fouten.

De Ghost of Detroit

Maar je mag me GOD noemen.

PS: Het was leuk je eindelijk persoonlijk te ontmoeten. Je zou wat meer rust moeten nemen. Je ziet er moe uit.

Chase voelde zijn bloed koud worden. Hij staaarde naar de deur. *De politieagent.*

Chase: Fuck!

Chase liet de brief vallen en stormde achter de man in het politie-uniform aan. Hij rende de trap af naar de benedenverdieping en rende het gebouw uit. Hij hijgde terwijl hij de straat doorzocht. Hij zag geen enkele beweging. Helemaal niets. Geen voorbijrijdende auto's, geen voetgangers, geen nachtelijke joggers. Zelfs geen kat. Hij was hem kwijt.

Hij schrok toen zijn telefoon in zijn broek afgang. Hij nam op, maar hield zijn ogen op de weg gericht.

Chase: Chase.

Will: Ik ben het.

Chase: Will, de moordenaar. Hij was hier. Ik heb hem gezien. Hij gaf me een brief. Hij was hier.

Will: Chase.

Chase: Verdomme, Will. Ik ben hem kwijt.

Will: Noah!

Chase concentreerde zich op het telefoontje. Will noemde hem nooit bij zijn voornaam, ook al waren ze praktisch broers.

Wills stem had getrild toen hij zijn naam had geroepen.

Chase: Wat is er?

Will: Je moet naar huis komen.

Chase: Will, dat kan nu niet. Ik had hem bijna. Ik kan nu niet weg.

Will: Maak dat je hier bent, Noah.

Chase: Will, wat is er aan de hand?

Will: Het is Amelia.

Zijn hart sloeg een slag over. *Was mijn dochter oké?* Hij had haar een paar uur geleden nog gesproken.

Chase: Wat is er met haar?

Hij hoorde Will slikken.

Will: Ze is weg, Noah.

Chase: Hoe bedoel je?

Will: We kunnen haar niet vinden. Je moet nu naar huis komen.

Chase: Will, waar is mijn dochter verdomme?!

Will: Kom alsjeblieft naar huis.

HOOFDSTUK 1

VANDAAG, BIJNA VIJF JAAR LATER
Chicago, Illinois
19 juli, 7:01 a.m.

Verantwoordelijk Speciaal Agent Noah Chase werd wakker in zijn hotelbed. Hij zette zijn wekker uit en wreef in zijn vermoeide ogen.

Hij was gisterenavond laat in Chicago aangekomen nadat één van zijn Agenten hem had gebeld om hem om hulp bij een zaak te vragen.

Speciaal Agent Will Hunt was nu ondertussen een jaar uitgeleend aan de politie van Chicago. Will en zijn partner Skye Morgan werkten aan moeilijke zaken. En deze keer hadden ze een zaak binnengehaald die Chase maar al te goed kende. Het was Chase's zaak vijf jaar geleden geweest, precies op het moment dat zijn dochter verdween.

Chase had de moordenaar bijna te pakken gekregen, maar nadat hij zijn dochter was kwijtgeraakt, had hij Detroit verlaten en was hij naar huis gegaan. Nu bleek dat de Ghost of Detroit naar Chicago was verhuisd. Wat en wie het ook was, het zag er niet goed uit.

Chase staaarde de hotelkamer rond. Hij was een jaar geleden in exact dezelfde hotelkamer geweest. Maar Rechercheur Skye Morgan had naakt naast hem gelegen. Ze was door zijn mentale

verdedigingsmuur heen geraakt en ze waren in bed beland.

Chase was non-stop op zoek geweest naar zijn dochter en dat had zijn tol geëist van zijn mentale gezondheid. Nadat Skye zijn muur had afgebroken, had hij haar beloofd niet meer alleen naar Amelia te zoeken, maar hij had die belofte verbroken toen hij een telefoontje had gekregen van een FBI-vriend die zei dat ze het lichaam hadden gevonden van een klein meisje dat overeenkwam met Amelia's beschrijving.

Chase had haar zonder enige uitleg alleen achtergelaten in deze hotelkamer en hij was naar New York gevlogen. Toen hij het lichaam van het kleine meisje had gezien, was hij ingestort. Het was niet zijn dochter geweest, maar ze was wel de dochter van iemand anders. En zelfs tot op deze dag wist hij nog steeds niet wat er met Amelia gebeurd was. En het niet weten was nog moeilijker dan weten dat ze dood was.

Hij wist dat het heel verkeerd was geweest om Skye hier achter te laten en het haar niet te vertellen, maar hij had alleen maar geprobeerd haar te beschermen door dat te doen. Ze zou anders de rest van haar leven het beeld van een dood klein meisje in haar hoofd hebben. Het had zijn kleine meid kunnen zijn en dat had hij Skye niet willen aandoen. Dus was hij gewoon vertrokken zonder haar. Bovendien had hij niet gewild dat ze hem zo zou zien. Gebroken. Mentaal en fysiek. Hij was op de grond gezakt, met zijn hart in duizend stukken verbrijzeld. Hij had een jaar vrijaf genomen om terug op de been te komen. Hij was op de goede weg, maar hij was er nog niet. Hij was niet in orde. Hij zou dat pas zijn als zijn dochter gevonden werd. En aangezien de vijfjarige verjaardag van haar verdwijning er over vier dagen aankwam, ging het eigenlijk helemaal niet goed met hem.

Dit was Chase's eerste zaak sinds hij terug aan het werk was. Hij was moe, maar toen Will belde dat de Ghost of Detroit

in Chicago was, moest hij het zelf zien. Het enige probleem was dat hij er nog niet klaar voor was om Skye onder ogen te komen. Will had hem verteld dat hij haar pijn had gedaan door te vertrekken, ook al was het op dat moment de juiste keuze geweest.

Gelukkig voor Chase had Will hem twee dagen geleden gebeld om hem te vertellen dat Skye een paar dagen vrij had genomen om haar voormalige partner, Aiden Grant, te helpen bij het opzetten van zijn nieuwe privédetectivebureau in Florida. Will had hem verzekerd dat ze pas over een paar dagen terug zou komen. Dus had Chase de eerste vlucht naar Chicago geboekt om zijn bijna-broer te helpen met de zaak.

Hij wreef over zijn getrimde baard en stond op. Hij douchte zich en kleepte zich aan.

Chicago Illinois

19 juli, 8:04 a.m.

Chase ging door de gang van het Chicago politiekantoor. Hij droeg een spijkerbroek en een T-shirt. Een jaar geleden zou Chase op een werkdag niet de deur uit zijn gegaan zonder kostuum. Maar hij had een jaar de tijd gehad om na te denken over wat belangrijk was. En het dragen van een kostuum maakte hem geen betere FBI-Agent. Toch had hij zich altijd goed gevoeld in een kostuum, maar toen hij zijn koffer was beginnen inpakken, had hij ze niet genomen.

Hij stopte voor een deur. Hij las de namen die met stickers op de getinte glazen deur waren geplakt. Rechercheur Skye Morgan. Speciaal Agent William Hunt.

Hij klopte op de deur en herkende de stem aan de andere kant van de deur meteen.

Will: Binnen.

Chase opende de deur en ging naar binnen. Hij vond zijn beste vriend achter zijn bureau aan de telefoon. Will stak een vinger op, wat betekende dat hij nog even nodig had om het gesprek af te ronden.

Chase knikte.

Will: Ja, als je het naar mij zou kunnen sturen, zou ik dat op prijs stellen.

Hij pauzeerde.

Will: Oké, bedankt.

Will beëindigde het gesprek.

Will: Dat was Detroit. Ze sturen ons de dossiers van de zaak.

Chase: Da's goed.

Will stond op en keek hem aan. Hij knipperde met zijn ogen en fronste zijn wenkbrauwen toen hij naar Chase's kleren keek, maar de blik op zijn gezicht was na een seconde weer weg. Hij zei er niets over.

Hij liep naar hem toe en omhelsde hem.

Will: Lang niet gezien.

Chase: Te lang. Sorry.

Will: Geen zorgen. Ik ben heel blij dat je gekomen bent.

Chase: Tuurlijk. Hoe gaat het met Leena?

Haar naam toverde een glimlach op Wills gezicht. Leena was de vrouw van Will. Ze waren getrouwd vlak nadat ze erachter waren gekomen dat ze een baby gingen krijgen. Het was geen geplande zwangerschap, maar hun zoontje was meer dan welkom. De bevalling zou niet lang meer duren nu Leena acht en een halve maand zwanger was.

Will: Ze doet het super. Asher ook.

Chase: Dat is goed om te horen.

Iets meer dan een jaar geleden adopteerden Will en Leena een achtjarige jongen die het slachtoffer was van kinderhandel.

Asher had zijn kleine broertje verloren aan de criminelen, maar Will had ervoor gezorgd dat Asher nu het leven kreeg dat hij verdiende en had hem samen met Leena geadopteerd. Chase wist dat Asher het in dit gezin niet beter had kunnen treffen.

Ze hadden de verantwoordelijken voor de handel gepakt, maar ze hadden twee van hen moeten laten gaan vanwege diplomatieke onschendbaarheid. Ze liepen nog steeds ergens vrij rond, maar als ze bij nog één misdaad betrokken waren, zou hun immuniteit vervallen en zouden ze boeten voor wat ze gedaan hadden.

Will: En jij?

Chase staaarde hem aan.

Chase: Ik ben op de goede weg.

Will leek hem niet te geloven, maar hij knikte. Gelukkig leek hij het te laten gaan en Chase veranderde van onderwerp.

Chase: Dus... je denkt dat de Ghost terug is?

Will: Ik weet wel heel zeker dat hij terug is. Bekijk dit eens.

Will liep terug naar zijn bureau en pakte wat foto's uit een map. Hij overhandigde ze aan Chase. Chase keek ernaar en wist meteen waarom Will zo zeker was.

De plaats delict op elke foto leek identiek aan de moorden die de Ghost in Detroit had gepleegd.

Will: De eerste was een week geleden. De tweede, twee dagen geleden. De derde, gisterenochtend. Het waren allemaal willekeurige geslachten, willekeurige leeftijden.

Chase: Hetzelfde als in Detroit.

Will: Precies hetzelfde. We volgden elk spoor, ondervroegen elk familielid van de slachtoffers. Behalve de laatste. We hebben haar nog niet geïdentificeerd.

Chase: Dit is een grote zaak.

Will: Ik weet het.

Chase: Waarom liet Mason Morgan dan met verlof gaan? Je

had haar goed kunnen gebruiken.

Luitenant Ryan Mason was de baas van Skye Morgan. Mason zou haar niet zomaar hebben laten gaan met zo'n zaak.

Will leunde tegen zijn bureau.

Will: Aiden voelde zich niet goed in zijn vel. Hij had Skye nodig.

Chase voelde een steek van jaloezie in zijn borst.

Chase: Nodig?

Will: Ja, nadat hij de helft van zijn hand verloor en het grootste deel van de functie van zijn hand, en daardoor ook nog eens zijn baan verloor, was Skye er voor hem. Hij had het moeilijk om naar Florida te verhuizen. Dus heeft Mason haar laten gaan. Ze waren jarenlang partners en ze zou zich toch niet hebben kunnen concentreren als ze wist dat hij zich niet goed voelde. Ik zou er ook naartoe zijn gegaan als we de zaak niet hadden. Skye heeft zich er ook rot om gevoeld toen ze Aiden als partner verloor. Maar ze was er voor hem.

Chase staaarde naar de grond.

Will: Ze zou er ook voor jou zijn geweest als je haar had toegelaten.

Chase schraapte zijn keel.

Will: Ze is boos op je.

Chase: Ja, ik had niets anders verwacht.

Will: Je hebt geluk dat ze de stad uit is. Ze zou je kop eraf bijten als ze je nu zou zien.

Chase: Ik snap het, Will. Ik heb het verpest.

Will: Understatement.

Chase rolde met zijn ogen. Wat hij vorig jaar had gedaan, was niet zijn beste beslissing ooit geweest, maar de beslissing was met de beste bedoelingen genomen. Toch was het jaar zo slecht geweest dat hij Skye *echt* nodig had gehad. Hij had haar aan zijn zijde gewild, maar hij had niet gewild dat ze hem zo

zag. Omdat hij zichzelf helemaal was kwijtgeraakt en nog steeds op zoek was naar grote stukken van zijn ziel.

De telefoon op Wills bureau begon te rinkelen en bracht Chase terug naar het heden.

Will nam op.

Will: Hunt.

Hij luisterde terwijl de beller sprak.

Will: Ik kom eraan.

Hij legde weer op.

Will: Dat was Mason. Hij wil dat ik hem op de hoogte houd van de zaak. Het zal niet lang duren. Misschien kun je onder-tussen de map een keer doorlezen.

Chase: Is goed.

Will liep het kantoor uit terwijl Chase achter het bureau ging staan om het dossier te bekijken.

Chicago, Illinois **19 juli, 8:22 a.m.**

Net toen Skye Morgan het kantoor wilde binnenstappen dat ze deelde met haar partner Will, kwam hij buiten en botste tegen haar op. Hij hield een verbaasde blik op zijn gezicht toen hij de deur achter zich sloot.

Will: Wat doe jij hier?

Skye: Ik werk hier. Kan je uit de weg gaan? We hebben werk te doen.

Will: Ik dacht dat je de hele week in Florida zou zijn.

Will hield zijn lichaam voor de deur van het kantoor. Wat ze verdacht vond.

Skye: Ja. Ik ben vroeger teruggekomen.

Will: Alles oké met Aiden?

Skye: Ja, hij had gewoon iemand nodig om zijn hart aan te luchten. Zijn legermaatje is gisterenavond aangekomen, dus het gaat weer met hem.

Will: Die vriend met wie hij het privédetectivebureau begint?

Skye: Ja. Laat je me nu passeren?

Will: Je hebt nog een paar verlofdagen over. Ga naar huis en geniet ervan.

Skye fronste haar wenkbrauwen. *Dit klopt niet.*

Skye: Oké, spuug het uit. Waarom wil je me hier zo graag weg?

Ze keek over zijn schouder door het getinte glas van de deur en zag een donkere gestalte in het kantoor staan.

Skye: Wie is dat?

Will: Skye, alsjeblieft. Ga gewoon naar huis. Neem een paar rustdagen.

Skye duwde zich voorbij Will. Hij deed een poging om haar tegen te houden, maar ze opende de deur. Ze bleef echter stokstijf staan toen de man achter het bureau haar in de ogen keek. De uitdrukking op zijn gezicht vertelde haar dat hij haar hier niet had verwacht. *Nou, raad eens, eikel. Idem dito.*

Ze draaide zich om en liep de kamer uit, maar niet zonder opzettelijk tegen Will aan te botsen.

Chase: Skye, wacht!

Will: Skye.

Skye: Rot op, Will.

Will draaide zich om naar Chase die al achter haar aan wilde lopen, maar Will hield hem tegen.

Will: Niet doen, kerel. Laat mij. Ik ben degene op wie ze nu boos is.

Chase knikte en Will ging haar achterna.

Chicago, Illinois
19 juli, 8:34 a.m.

Skye rende het damestoilet binnen. Ze draaide de kraan open en plensde water in haar gezicht. Ze scheurde een papieren doek van het apparaat en droogde haar gezicht af. Ze hoorde de deur open en dicht gaan. Toen ze de doek van haar gezicht weg haalde, draaide ze zich om en staarde in Wills ogen. Hij stond tegen de muur geleund met zijn armen over zijn borst gekruist.

Skye: Ga weg. Dit zijn de vrouwentoiletten.

Will: Het is maar een toilet. Geen privé VIP-feest.

Ze hoorden iemand een toilet doorspoelen. De vrouw kwam uit één van de stalletjes en staarde naar Will terwijl ze haar handen waste en afdroogde.

Vrouw: Dit is een damestoilet, weet je.

Will rolde met zijn ogen toen de vrouw hem passeerde en de kamer verliet.

Skye: Ik zei het.

Will kwam weg van de muur en controleerde de andere stalletjes op zoek naar meer vrouwen. Toen hij er geen vond, wendde hij zich terug tot Skye.

Toen ze de kamer wilde verlaten, greep hij haar bij haar arm.

Will: Skye, blijf.

Ze trok haar arm los en wierp hem een boze blik toe.

Skye: Waarom is hij in godsnaam in ons kantoor?

Will zuchtte.

Will: Skye, het spijt me dat ik het je niet heb verteld, maar ik deed het om goed te doen. Je zou een week wegblijven en ik kan wel wat hulp gebruiken.

Skye: Je had iedereen kunnen bellen voor hulp. Echt *iedereen*.

Maar nee, je belt de enige man in de wereld die ik nooit meer wilde zien.

Will: Hij kent de zaak van binnen en van buiten.

Skye: Wat komt dat toch goed uit.

Will: Wat bedoel je daar nu weer mee?

Skye: Niets.

Hij legde zijn handen op haar kaken om haar naar hem te laten kijken.

Will: Hé, ik heb het je niet verteld vanwege wat er tussen jullie twee is gebeurd. De enige reden dat ik hem heb gebeld was dat hij me zou helpen de zaak op te lossen. Dat is het.

Skye: Je bent een klootzak.

Will: Ik weet het.

Skye: Dus wanneer gaat hij weg?

Will kromp ineen en ze duwde zijn handen weg van haar gezicht.

Skye: Verdomme, Will. Blijft hij?

Will: In ieder geval tot we de zaak hebben opgelost.

Skye: In godsnaam.

Will: Kijk, hij is net hier. Ik kan hem niet zeggen dat hij al moet gaan.

Skye: Natuurlijk kan dat niet.

Will zuchtte. Haar sarcasme bleef niet onopgemerkt. Natuurlijk was Skye boos. Hij had juist de enige persoon ter wereld die ze haatte erbij gehaald om hem te helpen met de zaak.

Will: Mason weet nog steeds niet dat je terug bent, toch? Je hebt nog een paar dagen verlof.

Skye: Nee. Je zet me niet aan de zijlijn.

Will: Je weet dat ik het niet zo bedoelde.

Skye: Ik kan het wel aan. Maar verwacht niet dat ik aardig tegen hem zal zijn.

Will trok één van zijn wenkbrauwen op.

Skye: Hé, dat is alles wat ik je kan geven. Verwacht geen wonderen.

Will: Goed dan. Laten we eerst naar de baas gaan. Hij vroeg om een update.

Chicago, Illinois

19 juli, 8:34 a.m.

De Ghost van Detroit zat in zijn witte busje. Hij stond geparkeerd op de parkeerplaats aan de overkant van het politiebureau. Hij zat hier al uren. Hij zweette als een rund, maar hij wilde het risico niet lopen dat iemand hem in zijn auto zou zien zitten als hij de ramen naar beneden draaide. De auto laten draaien om de airco te laten blazen zou hetzelfde effect hebben, dus zat hij daar maar in zijn verstikkend hete busje.

Een half uur geleden had hij een man het gebouw zien binnengaan. Het was vijf jaar geleden dat hij hem nog had gezien. Verantwoordelijk Speciaal Agent Noah Chase. Maar het was geen toeval dat hij hier vandaag was. De Ghost had het zo gepland dat VSA Chase het niet zou kunnen laten om hierheen te komen. En hier was hij. In levende lijve.

Vijf jaar geleden had de Ghost VSA Chase ontmoet in Detroit. De Ghost had in twee maanden tijd zeven mensen vermoord en de FBI had Chase op zijn zaak gezet. Hij hield van moorden, maar hij hield ook van het kat-en-muisspel dat hij met Chase had gespeeld. Hoe geïrriteerder de Speciaal Agent werd, hoe meer plezier de Ghost had.

Hij was de politie altijd een stap voor geweest. Dat kwam omdat hij slim en bedachtzaam was. Hij wilde altijd weten met wie hij te maken had. Hij had de tijd genomen om Chase te

leren kennen. Hij had alles bestudeerd. Van zijn leven tot zijn werkmethodes. Daarom wist hij dat Chase volhardend was en dat hij niet snel zou opgeven.

Maar toen had Chase opeens Detroit verlaten. De Ghost had geweten dat Chase niet zomaar vertrokken zou zijn zonder een goede reden.

Hij had ontdekt wat de reden was toen hij de vermiste personen-app op zijn telefoon aanzette.

De app gaf updates over vermiste personen in het land. Voor hem betekende de app dat hij zijn slachtoffers kon volgen om te zien of ze als vermist waren opgegeven. Maar die dag was er een kind op de app verschenen. De dochter van VSA Chase. Iemand had de dochter van de Speciaal Agent ontvoerd en daarom was hij vertrokken.

Hij had medelijden met Chase. De Ghost was dol op hem geworden. Hij vond hem een toffe kerel. De lokale politie was niet uitgerust geweest om hem te pakken te krijgen, dus was hij alle plezier in het moorden verloren. Hij was natuurlijk niet gestopt met moorden, maar hij was er niet meer zo openlijk mee bezig geweest. Het was niet leuk zonder dat Chase achter hem aan kwam. Hij had het zo hard gemist. Hij had niet meer hetzelfde goede gevoel gehad als toen de Speciaal Agent hem probeerde te vinden. Daarom had hij een plan bedacht.

Hij had Chase de laatste jaren in de gaten gehouden en hij wist dat de man een jaar geleden een zenuwzinking had gehad. Daarom had Chase niet gereageerd toen hij begon te moorden in de buurt van zijn woonplaats in Quantico, Virginia. Maar toen dacht hij terug aan Chase's beste vriend, Will Hunt, die ook een FBI-Agent was. Maar Will Hunt was uitgeleend aan de politie van Chicago, waar hij moeilijke zaken behandelde. Hunt zou op de hoogte zijn van Chase's oude zaken aangezien hij Hunts baas was, dus als een slachtoffer met de

signatuur van de Ghost of Detroit in zijn schoot belandde, zou hij Chase onmiddellijk bellen. En dat is precies wat hij had gedaan.

VSA Chase was net gearriveerd. Een week na de eerste Ghost-moord. Hij had de afgelopen week drie keer gedood. *Nou ja, eigenlijk vier.* Maar aangezien ze nog steeds in het gebouw waren, hadden ze zijn laatste moord nog niet gevonden.

De Ghost glimlachte. VSA Noah Chase was terug. *Dit zou zo leuk worden.*

Chicago, Illinois

19 juli, 9:46 a.m.

Chase zat in Wills stoel het dossier te lezen over het slachtoffer dat gisterenochtend was overleden. Het paste precies bij de werkwijze van de Ghost. Zelfs het kleinste detail klopte. Details die Chase zelf nooit aan de pers verteld had. Zoals het feit dat de Ghost iedere keer een willekeurig bot van zijn vorige slachtoffer bovenop de borst van zijn huidige slachtoffer achterliet.

Bij deze vrouw had de moordenaar het rechter spaakbeen achtergelaten en had hij het linker kuitbeen van de vrouw genomen. De snede die de moordenaar had gemaakt om de botten van elk slachtoffer te verwijderen, was foutloos en precies. Hij was geen amateur. Chase had altijd gedacht dat de moordenaar een medische achtergrond had. Hoewel hij die theorie nooit had kunnen bevestigen.

Chase legde het dossier neer en zuchtte. Hij was vijf jaar geleden zo dicht bij het pakken van deze moordenaar geweest. Maar toen kreeg hij een telefoontje van Will dat zijn dochter vermist was. Hij had de zaak laten vallen en was naar huis

gegaan.

Voor zover Chase wist, had de Ghost daarna geen moorden meer gepleegd, maar nu was hij weer opgedoken.

Hij draaide zijn hoofd om en zag voor het eerst de fotolijstjes op Wills bureau. Er stonden er twee. In de linkse kader zat een foto van Will, Leena en hun adoptiezoon Asher. De foto rechts was de allerlaatste foto die ooit gemaakt was van zijn dochter Amelia en Will. De foto die Will die laatste dag in de speeltuin van hen beiden had gemaakt en naar Chase had gestuurd.

Chase pakte de lijst en staarde naar zijn glimlachende kleine meisje terwijl hij nadacht over de rit naar huis na Wills telefoontje over Amelia's verdwijning. Het voelde alsof het gisteren was. Het was zo helder als een blauwe hemel en een waas tegelijk.

Chase herinnerde de zijn rit zelf naar huis niet meer. Hij wist alleen dat hij in de weken erna vier bekeuringen had gekregen. Will had ze betaald omdat Chase in de maanden na de ontvoering niet eens meer de meest normale dingen had kunnen doen.

Hij herinnerde zich enkel nog hoe hij uren na Wills telefoontje zijn straat was ingereden. Het eerste wat hij had gezien, waren de politieauto's voor zijn huis. Hij was zijn huis binnengestormd en hij had zijn vrouw Jessica en Will in de woonkamer zien praten met een paar agenten. Het enige wat hij op dat moment had gedaan, was Jessica bij de armen grijpen en hij had haar door elkaar geschud en tegen haar geschreeuwd dat ze hem moest vertellen waar Amelia was, totdat Will en twee agenten hem van haar af hadden getrokken. Chase had haar op zijn knieën gesmeekt het hem te vertellen, maar ze kon het hem niet vertellen, omdat ze niet wist waar hun dochter was.

Zowel Chase als Will hadden gedacht dat Jessica ziek was

geweest, maar dat was niet het geval geweest. Blijkbaar had ze ontweningsverschijnselen gehad. Chase was zich niet bewust geweest van het feit dat zijn eigen vrouw een drugsverslaafde was.

Jessica had die avond hun dochter verkocht voor drugs. Ze wist niet aan wie ze haar had verkocht. Ze had het nummer gekregen van een vriend van een vriend die een dag later dood was teruggevonden. Toen ze hadden geprobeerd het nummer te traceren, was het niet meer in gebruik.

Amelia was spoorloos verdwenen en Jessica lag weg te rotten in een gevangenis. De woede die hij voor haar voelde was onbeschrijfelijk. Maar als hij eerlijk was, was hij nog bozer op zichzelf. Omdat hij niet had gezien dat Jessica verslaafd was en omdat hij er niet was geweest toen Amelia hem het meest nodig had gehad.

Will: Chase...

Zijn onderbewustzijn hoorde het geluid, maar zijn hersenen wilden er niet op reageren.

Will: Noah.

Het horen van zijn voornaam bracht hem terug naar het heden. Hij knipperde met zijn ogen terwijl hij zijn ogen losmaakte van de foto en naar de twee mensen in de deuropening keek.

Zowel Will als Skye hadden een bezorgde blik op hun gezicht.

Chase: Wat zei je?

Will: Gaat het?

Chase: Euhm. Ja.

Will liep naar hem toe en nam de fotolijst uit zijn handen. Hij legde de lijst in de bovenste la van zijn bureau, uit het zicht van Chase.

Hij legde een hand op zijn schouder.

Will: Weet je het zeker?

Chase: Ja.

Will was niet overtuigd en Skye ook niet.

Will: Ik had die foto moeten opbergen voordat je naar hier kwam.

Chase: Het is oké. Echt.

Chase stond op van de stoel en keek Skye aan. Hij zag een flits van bezorgdheid voordat haar gezicht terug in woede veranderde.

Chase: Skye, kunnen we praten?

Skye: Nee. En het is Rechercheur Morgan voor jou.

Skye wendde zich tot Will.

Skye: Dus we hebben de baas ingelicht. Wat wil je nu doen?

Will keek van Skye naar Chase en terug. Hij besloot niets te zeggen over wat er duidelijk tussen hen aan de hand was en keek op zijn horloge.

Will: Danny zou nu ongeveer klaar moeten zijn met de autopsie. Laten we kijken of hij iets heeft gevonden.

Lijkschouwer Daniel Moore was één van de beste van het land. Als er iets op het lichaam te vinden was, zou hij het vinden. Hij was een beetje eigenzinnig, maar ze mochten hem allemaal. Hij zag eruit als een Harry Potter van halverwege de dertig, met de bijpassende bril op zijn neus.

Will verliet de kamer, Skye volgde hem en Chase sloot het peloton.

Nadat hij Skye daarnet voor het eerst had gezien sinds hij haar meer dan een jaar geleden in die hotelkamer had achtergelaten, had hij het gevoel dat hij tien jaar ouder was geworden. Hij had haar honderden keren willen bellen, maar hij had het niet gedaan. Omdat hij nog niet klaar was geweest om haar onder ogen te komen. Hij had haar pas willen zien als hij weer zichzelf was. Wat hij, als hij eerlijk was, nog steeds

niet was. Dus nee, hij had haar niet willen zien. *Nog niet*. Maar hier waren ze, allebei. En natuurlijk was ze boos, maar wat hij het meest haatte, was dat ze niet met hem wilde praten. Ze deed zelfs haar uiterste best om zijn aanwezigheid te negeren.

Het enige wat hij wilde doen was het uitleggen, maar ze gaf hem die kans niet. En hij kon het haar ook niet kwalijk nemen.

Chicago, Illinois **19 juli, 9:03 a.m.**

Lijkschouwer Daniel Moore was een paar uur geleden begonnen met de autopsie op het slachtoffer. De vrouw die op zijn tafel lag had de typische Y-incisie die hij had dichtgenaaid nadat hij klaar was met de autopsie.

Hij keek nu naar het spaakbeen dat de moordenaar op het lichaam had achtergelaten. Hij raapte het bot op net toen Rechercheur Morgan en Speciaal Agent Hunt binnenkwamen met een schort aan en een mondmasker op. Achter hen kwam een man binnen. Hij herkende hem als de baas van Speciaal Agent Hunt, Noah Chase.

Moore legde het bot neer.

Moore: Goedemorgen.

Skye: Goedemorgen, dokter.

Will: Danny, je kent mijn baas nog wel, VSA Chase.

Moore: Inderdaad. Welkom, VSA.

Chase: Bedankt.

Moore: Ik neem aan dat jullie hier zijn voor mijn bevindingen over de autopsie?

Will: Klopt.

Moore liep terug naar het lichaam op de tafel.

Skye: Hoe is ze vermoord?

Moore: Deze vrouw is meerdere keren in de borst gestoken en de steek in haar hart heeft haar uiteindelijk gedood.

Skye: Heeft hij een bot van haar linkerbeen genomen?

Moore: Ja, hij nam haar kuitbeen.

Chase: Leefde ze nog toen hij haar opensneed om het bot te pakken?

Ze starden hem allemaal aan alsof ze vergeten waren dat hij er was.

Moore: Ja, ze leefde nog.

Will: Shit.

Skye: Arme vrouw.

Will: Weet je wie ze is?

Moore: Ze was midden de dertig. Ik heb haar DNA en gebitsgegevens naar boven gestuurd. Ik heb gevraagd of ze jullie willen bellen als ze iets vinden.

Will: Goed.

Skye: Hoe zit het met het bot dat we op het lichaam van deze vrouw vonden?

Moore: Het was een rechts spaakbeen. Ik moet nog bevestigen dat het inderdaad een match is met ons vorige lichaam, maar het lijkt er nu wel op.

Chase: Ik zou er al mijn geld op inzetten. Hoe zijn de andere twee mensen gestorven? Waren het vrouwen?

Moore: De eerste wel, de tweede was een man. De vrouw werd gedood door een slag tegen het hoofd. Ze was onherkenbaar. Ze was in de twintig. De man was bijna vijftig. Hij werd gedood door het zuur dat hij moest drinken. Zijn interne organen waren... nou ja, je snapt het wel. Het middenhandsbeentje van de wijsvinger van het eerste slachtoffer werd gevonden op de man. En zoals we weten is het rechter spaakbeen van de man verwijderd.

Chase: Welk bot werd gevonden bij het eerste slachtoffer?

Moore: De twaalfde rib.

Chase vloekte en wierp een blik op Will.

Chase: Het laatste slachtoffer vijf jaar geleden in Detroit... Hij miste een vingerbotje. Niet de twaalfde rib. Wat betekent dat hij nooit is gestopt met moorden. We hebben het ontbreken van de botten nooit bekendgemaakt aan de pers. Dit is geen copy-cat. De Ghost is terug.

Skye: Maar wat is in godsnaam zijn werkwijze? Deze klootzak is een ongeleid projectiel. Hij doodt willekeurige mensen, willekeurige geslachten, willekeurige leeftijden. Verdomme, hij doodt ze zelfs allemaal op verschillende manieren. Hoe moeten we zijn volgende zet voorspellen?

Chase was geïrriteerd. De vraag was voor hem bedoeld, maar ze keek naar Will. Zijn hart deed pijn dat ze nog steeds probeerde te doen alsof hij er niet was.

Chase: Ik heb maanden geprobeerd om deze man te pakken te krijgen, maar hij was me altijd een stap voor. Hij heeft nooit een fout gemaakt en zal er misschien ook nooit één maken. Hij is slim en hij is goed in wat hij doet. Hij verdween vijf jaar geleden van de radar, maar deze man is een monster. Ook al heeft niemand lichamen aan hem gekoppeld, het wil nog niet zeggen dat hij ze niet heeft vermoord. Hij is nooit gestopt. Maak nooit de fout te denken dat dat wel zo is. Deze man zal niet rusten. Hij stopt pas als we hem pakken.

Chase staarde Skye recht aan en ze staarde terug. Voor het eerst erkennend dat hij bij hen in de kamer was.

Chase: Hij schreef me ooit een brief waarin hij zei dat ik hem pas zou pakken als hij dat wilde. En aangezien hij wie weet hoe lang al moordt zonder gepakt te worden, begin ik te geloven dat hij gelijk heeft.

Skye: Dus wat? We laten hem gewoon doorgaan met wat hij bezig is?

Chase: Dat bedoelde ik niet.

Skye: Het is wat je zei.

Will: Jongens!

Ze wendden allebei hun ogen van elkaar af en keken naar Will.

Will: Doe dit buiten.

Skye: Het is oké.

Chase: Ja, sorry.

Will zuchtte inwendig. Het was niet oké. Bijlange na niet. Ze moesten allebei praten over wat er tussen hen was gebeurd. Anders zou het uit de hand lopen.

Will: Dokter, bel ons als je nog iets vindt.

Moore: Zal ik doen.

Wills gsm begon te rinkelen. Hij deed een stap bij het lichaam vandaan en nam op. Ze staarden hem allemaal aan terwijl hij in zijn telefoon luisterde. Op zijn gezicht was bekommernis te lezen en ze wisten allemaal wat dat betekende.

Will legde op.

Will: We hebben er nog één.

HOOFDSTUK 2

Chicago, Illinois
19 juli, 10:24 a.m.

Will en Skye waren op weg naar de plaats delict. Will zat achter het stuur. Chase zat in zijn eigen huurauto. Hij reed vlak achter hen.

Skye had geen woord gezegd sinds ze het mortuarium hadden verlaten. Ze was duidelijk nog altijd niet blij met de situatie.

Will: Weet je, hij bedoelde het niet zo.

Skye: Ik weet het. Hij maakt me gewoon zo kwaad.

Will: *Hij* maakt je kwaad? Of het feit dat hij hier is?

Ze wierp hem een boze blik toe.

Will: Kijk, ik weet dat het mijn zaken niet zijn, maar misschien moet je hem gewoon laten uitleggen waarom hij het heeft gedaan.

Skye: Je hebt gelijk.

Hij dacht echt dat ze was bijgedraaid. Tot ze verderging.

Skye: Het zijn inderdaad je zaken niet.

Will: Nou, het werd een beetje mijn zaak toen jullie ruzie begonnen te maken terwijl we met een autopsie bezig waren.

Skye: Ik ben niet degene die hem hierheen heeft laten komen.

Will: Het spijt me niet dat ik hem heb gebeld, Skye. Maar het spijt me wel dat hij je pijn heeft gedaan.